

*Олександр МІРОШНИЧЕНКО,
актор, режисер, драматург.
«Патріотизм – не набір готових рецептів»
(витяг).
Портал «Освіта. UA», 03.05.2017 р.*

Патріотизм – не набір готових рецептів

Важливе. Весь час повторюється. З підручника в підручник переходить. З промови у промову кочує. І сприймається як обов'язковість. І начебто в стані війни – річ правильна. Але якщо це щиро, а не за обов'язком та посадовими інструкціями. А тут все формально. І вкотре здригаюсь, коли чую оце: «Потрібно виховувати в учнях патріотизм!»

Не треба, панове педагоги! В усякому разі так, як це роблять в більшості наших шкіл. Прапор та вишиванка – це лише частини декору школи, якщо не щиро, а за наказом міністерства. І гімн – лише музичний твір, не дуже зрозумілий дітям, – якщо за методичними рекомендаціями. І всі ці плакати-стінгазети з графомансько-саморобними віршами про «лани широкі» та «небо безмежне».

Ви справді вважаєте, що діти завдяки цій наочній агітації почнуть більше любити Україну? (*тут і далі виділення наше. – Ред.*)

Ми кому брешемо? Перед ким вигляд робимо? Вся ця псевдо патріотична фальш підручників. Всі ці нескінченні заклики любити Батьківщину. Це для чого? Для «галочки» в навчальному плані? За старими рецептами радянського зразка. Тільки поміняли в тексті СРСР на Україну. З тим же фальшиво-пафосним виразом обличчя.

І точнісінько так вже нові учні смикають сусідок за хвостики під час виконання гімну. Не тому, що вони такі погані. **Просто патріотизм – не набір готових рецептів.** І любов до землі чи мови не виховується за міністерськими рекомендаціями.

Може, час просто подивитись на все це чесно? І фальш назвати фальшем. Брехню – брехнею. А формальність – формальністю. І перестати бути патріотами в чітко обмежених методичками рамках і виключно в навчальний час.

Бо це надважливо, якщо щиро і від серця. **І надшкідливо, якщо виключно за посадовими обов'язками...**
